

Bilag 3.

Den alm. danske Lægeforening.

Hovedbestyrelsen.

11. Februar 1932.

Til Indenrigsministeriet.

I Anledning af Ministeriets ærede Skrivelse af 2. Februar d. A. og det i Skrivelsen gengivne af Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Udøvelse af Lægegerning fremsatte Spørgsmaal skal Den almindelige danske Lægeforenings Hovedbestyrelse som Grundlag for Spørgsmaalets Besvarelse først fremsætte følgende:

Den almindelige danske Lægeforenings Stilling til Spørgsmaalet om Sygehuslægenes Ansættelsesvilkaar maa ses ud fra den historiske Udvikling af Sygehusvæsenet i Danmark i Løbet af det sidste halve Aarhundrede. I ældre Tider besattes Stillingerne ved de lokale Sygehuse rundt om i Landet af de paagældende Myndigheder som Regel med en paa Stedet virkende Læge, i mange Tilfælde Embedslægen, og meget ofte, uden at Pladsen forud havde været bekendtgjort ledig. Lønnen var kun ringe, og paagældende Læge betragtede Sygehusvirksomheden nærmest som en Bibeskæftigelse, medens hans Embede eller private Praksis var Hovederhvervet.

Lægestanden maatte med Lægevidenskabens og navnlig Kirurgiens rivende Udvikling i de sidste Decennier af forrige Aarhundrede finde den nævnte Ordning utilfredsstillende og uforsvarlig for de Patienter, som de praktiserende Læger maatte indlægge til Behandling paa Sygehuse, idet man med den gængse Ansættelsesmaade ingen Garanti havde for, at Sygehuslægen overhovedet var kvalificeret til Stillingen eller blot den bedst kvalificerede af Ansøgerne.

Maalet maatte være at skabe saadanne Ansættelsesforhold, at de kunde vække Kappelstrid blandt de unge og blive en Spore til Dygtiggørelse med Sygehuslæge-Maalet for Øje. Men saa maatte man bort fra det Princip, at personlige Bekendtskaber var de bedste Kvalifikationer.

Kravet om, at ledige Lægestillinger skulde bekendtgøres ledige før Besættelsen, blev gentagende fremsat fra Lægeside. Det varede dog længe, inden dette Krav blev almindeligt anerkendt af de ansættende Myndigheder, og endnu fra den sidste Tid foreligger Eksempel paa, at en Sygehuslægestilling er forsøgt besat underhaanden.

Men man nøjedes ikke med at forlange Stillingen opslaaet, man gik videre, og paa Lægemødet i 1891 vedtoges følgende Resolution:

„Forsamlingen udtaler, at den anser det for en nødvendig Betingelse for, at Posterne som overordnede Læger ved Hospitaler og Sygehuse kunne besættes med de dertil mest kvalificerede Mænd og paa en for alle deri interesserede Parter tilfredsstillende Maade, at overordnede Lægeautoriteter faar en virksom Indflydelse paa Valget af de omtalte Læger.“

Dette nye Krav mødte yderligere Modstand hos de besættende Myndigheder, som nødig opgav deres Suverænetet paa dette Omraade; det var forholdsvis faa Steder, man gik ind paa før Ansættelse af en Sygehuslæge at æske enten Fysikus' eller endog Sundhedskollegiets Mening om Ansøgenes Kvalifikationer. Først ved